

De dierenpolitie

Victoria Farkas

De dierenpolitie

Met tekeningen van Harmen van Straaten

moon

Eerste druk december 2007

Tweede druk januari 2008

© 2007 Victoria Farkas en Moon, Amsterdam

Tekeningen © 2007 Harmen van Straaten

Omslagontwerp Petra Gerritsen

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.victoriafarkas.com

www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 488 0020 9

NUR 282

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Inhoud

Wesp	7
De familie Lipvis	12
Merel	18
Hendrik-Gustav	23
Beer	27
Mummie Merel	31
Ganzenborden	35
Tante Zuurstok	39
Probleem	43
De dierenpolitie	47
Konijn	49
Gordijn	52
Konijnenvachtjes	56
Het geheimzinnige briefje	61
Konijnengedicht	64
Lijstje met verdachten	71
Eend	75
Hond	80
Hondengedicht	87
Nieuwe verdachten	92
Vrijwillige oorcheck	95
Muisrathamster	101
Het dierenelftal	105
Knetterende ruzie	111
Kat	116
Alleen	123
Kattengedicht	127
Ontslagen?	132
Operatie Lipvis	138
Dapper, maar oliedom	143
De dichtende dierendief	148
Gup	154
Over de Dierenbescherming	159

Wesp

Merel mocht van haar ouders een hamster kopen. Een vriendje voor Peter, de hamster die ze al had. Met een volle portemonnee huppelde Merel naar de dierenwinkel van meneer Bredeveld. Die was aan de andere kant van het grote, groene park, in het kleine winkelcentrum. Ze kende de weg goed, want ze was al vaker in de dierenwinkel van meneer Bredeveld geweest.

Merel was dol op dieren. En gelukkig waren haar vader en moeder dat ook. Haar vader moest wel van dieren houden, want hij was inspecteur bij de Dierenbescherming. Het was zijn baan om van dieren te houden. En ze te beschermen tegen nare mensen die niet van dieren hielden. Merel was hartstikke trots op haar vader. Ze wilde later precies hetzelfde gaan doen.

Ze wist niet of haar broertje Teun ook van dieren hield. Maar dat was niet zo gek, want hij was pas negen maanden oud. Hij was een 'per ongelukje', maar hun ouders waren ontzettend gelukkig met hem en ook Merel was dol op haar broertje.

Merel ging niet meteen naar de dierenwinkel. Ze wilde eerst de eendjes in het grote, groene park voeren. In haar hand hield Merel een grote plastic zak. Er zaten sneetjes brood in. Zodra de eenden in de gaten hadden

dat ze gevoerd werden, stormden ze op haar af. Het waren vooral eendenmoeders met piepende jongen achter zich aan. Lachend gooide Merel stukjes brood naar de luid kwakende eenden. Ze probeerde zo te mikken dat vooral de eendenjongen brood kregen. Maar erg handig was ze daar niet in en het brood was al snel weer op.

Vrolijk huppelde Merel verder. Een stukje verderop zag ze drie jongens zitten. Aan hun jassen zag Merel dat het Dennis en zijn vrienden Lorenz en Bas waren. Drie jongens uit groep acht. Ze waren vast met iets stiekems bezig, anders zaten ze niet zo voorovergebogen. Zachtjes liep Merel op het drietal af. Zonder dat ze het in de gaten hadden, boog Merel zich over hen heen. Op de grond hadden de jongens met stoepkrijt een paar lij-

nen getekend. Er was een startlijn en een finish. Maar wat kroop er nou tussen de lijnen? Merel boog nog verder naar voren. Bijna slaakte ze een woedende kreet. Het waren echte wespen die tussen de lijnen kropen! Maar niet één wesp had nog vleugels. Die hadden Dennis en zijn vrienden er waarschijnlijk uitgetrokken.

Merel telde in totaal negen wespen. Sommige waren al dood. Gelukkig maar, schoot het door haar hoofd. Die hadden tenminste geen pijn meer. Heel even dacht ze na. Zou ze het doen, of niet? Ze voelde zich misselijk worden. Toch trapte ze de kruipende, hulpeloze wespen die nog in leven waren, dood. Nu hadden ze geen pijn meer.

‘Wat flik je me nou?’ riep Lorenz kwaad. Boos schoot hij overeind.

Merels verdriet maakte plaats voor woede. Fel keek ze de jongens aan.

‘Ik was net aan het winnen,’ zei Lorenz.

‘Hoezo?’ Merels ogen spuwden vuur.

‘Mijn wesp was bijna als eerste bij de eindstreep,’ zei Lorenz. ‘Dat gaat je geld kosten.’ Dreigend keek hij Merel aan. Hij stak een kop boven haar uit. Maar dat kon Merel niets schelen. Hij moest vooral niet denken dat ze bang voor hem was. Ze perste haar ogen tot spleetjes en keek zo gemeen mogelijk. Dat had ze een gemene schurk in een cowboyfilm wel eens zien doen. Daardoor zag hij er nog gemener uit dan hij al was.

‘Je krijgt geen cent van me,’ zei ze woedend.

‘Tut, tut, tut,’ zei Dennis, de leider van het groepje. Ook hij stond op. Met een valse glimlach rond zijn mond keek hij Merel aan. ‘Als dat ons dierenvriendje niet is.’

‘Ah, kom je ons weer vertellen dat we dieren geen pijn mogen doen?’ vroeg Lorenz met een aanstellerige stem. ‘Wat is daar mis mee?’

‘O, helemaal niets. Maar eerlijk gezegd begint het een beetje vervelend te worden,’ zei Dennis rustig. Uit zijn jaszak haalde hij een zakmes. Hij klikte het mes open en begon voor Merels ogen zijn nagels ermee schoon te pulken. Merel slikte, maar ze gaf geen kik.

‘Nou, ik had anders wel zin in een lesje dierenrechten.’ Lorenz lachte gemeen.

‘Ach man, doe effe normaal. Lekker belangrijk! Het zijn maar wespen,’ viel Bas uit.

‘Dus dan mag je hun vleugels er één voor één uittrekken?’ Uitdagend en met een snel kloppend hart stond Merel tegenover de drie jongens. Ze hield het gevaarlijk zwaaiende mes van Dennis goed in de gaten.

‘Ooit gehoord dat wespen steken?’ vroeg Bas.

‘Alleen als je ze uitdaagt,’ antwoordde Merel rustig, maar haar hart bonkte nu nog harder. ‘Gaan we bijdehand doen?’ Dreigend hield Lorenz zijn vuist voor Merels neus. Merel deed een stap naar achteren.

‘Lorenz, laat nou maar,’ zei Dennis. Losjes zwaaide hij met zijn mes.

Merel slikte. Dat mes kwam nu wel gevaarlijk dichtbij.

‘Kom, we gaan. Hier is toch niets meer te beleven. Daar heeft die diereengek wel voor gezorgd,’ zei Dennis.

Luid lachend liepen de drie jongens weg.

Wat een etters! Trillend raapte Merel de wespen op. In het rozenperk groef ze een gat. Eén voor één legde ze daar de wespen in. Toen ze er alle negen in lagen, zei ze dat het haar heel erg speet. Daarna gooide ze het hoopje aarde weer in het gat. Boven op het wespengraf legde ze een roos.

Zo hard als ze kon rende Merel naar de dierenwinkel van meneer Bredeveld.

De familie Lipvis

Hijgend kwam Merel bij de dierenwinkel aan. Toen ze de deur opende, maakte de deurbel een grappig geluidje. Meneer Breedevelt stond achter de toonbank. Hij was druk aan het bellen. Hij gebaarde Merel dat ze even moest wachten. Dat wilde Merel best. Dan kon ze even op adem komen. Ze liep naar de papegaai, die in een grote kooi naast de toonbank stond.

‘Goedemorgen,’ zei hij.

Merel glimlachte. Zijn gekwek vrolijkte haar weer wat op.

‘Nee Dottie, je kunt mijn busje dan niet lenen,’ zei meneer Breedevelt. ‘Omdat ik zaterdag altijd de bestellingen wegbreng.’ Hij rolde met zijn ogen. Zijn hoofd was zo rood als een biet.

Merel kreeg medelijden met meneer Breedevelt. Hij had duidelijk een vervelend persoon aan de lijn.

‘Wat is dat nou voor belachelijk voorstel! Nee, ik sla geen weekje over,’ zei meneer Breedevelt boos. Merel zag dat hij graag op wilde hangen, maar dat het niet lukte. Ze besloot hem een handje te helpen. Ze liep terug naar de deur, opende hem en deed hem toen hard weer dicht. Het grappige deuntje klonk weer door de winkel.

‘Dat is helemaal niet waar. Ik vind het wél leuk dat je in de buurt komt wonen, maar zaterdag kan ik niet. Punt uit. En nu moet ik ophangen, want ik heb een klant.’ Boos kwakte hij de hoorn op de haak.

‘Dank je wel, Merel. Dat was mijn zus, een schat van een mens en dol op dieren. Maar als ze eenmaal iets in haar hoofd heeft, is ze er niet meer vanaf te brengen,’ legde meneer Bredeveld uit. Hij knipoogde naar Merel. ‘Ze komt een paar straten verderop wonen. Maar daar kwam je vast niet voor. Wat kan ik voor je doen?’

‘Dag meneer Bredeveld, ik wil een hamster,’ zei Merel meteen.

‘Je hebt er toch al een? Waarom nou weer een hamster?’ vroeg hij.

‘Omdat ze lief, leuk en schattig zijn,’ somde Merel op.

‘Waarom geen spin?’ vroeg meneer Bredeveld, terwijl hij achter de toonbank vandaan kwam en naar een groot rond hok op de spinnenafdeling liep. Rillend liep Merel achter meneer Bredeveld aan. Zijn ogen glinsterden toen hij een enorme spin uit het hok haalde.

‘Wat een schatje, hè?’

Maar Merel vond die spin helemaal geen schatje. Ze gruwelde van spinnen.

‘Gatver, die wil ik niet hoor,’ zei ze huiverend.

‘Jammer,’ zei meneer Bredeveld.

‘Ik wil geen spin. Ik wil een hamster. Een bruine met wit,’ zei Merel koppig.

‘Altijd maar hamsters. Of konijnen. Nooit eens een spinnetje of een wandelende tak,’ mopperde meneer Bredeveld. Teleurgesteld zette hij de spin weer terug in zijn hok, waarna hij mompelend verder liep.

Merel liep langzaam achter hem aan. Ze had geen haast. Aandachtig keek ze om zich heen. Overal stonden aquaria. Helemaal tot aan de hamsterhokken achter in de winkel. Er waren kleine, grote, ronde en vierkante vis-senkommen. Van glas en van plastic. Merel liep van de ene kom naar de andere. Ze zag grote en kleine vissen, heel mooie met lange zwierige staarten, maar ook grauwe visjes. Ongemerkt was ze bij de laatste kom aangekomen. Ook in dit aquarium zocht ze naar de vissen, maar ze zag alleen groene planten in het water staan. Waar ze ook keek, geen vissen.

‘Hier zit een heel bijzondere vis in,’ vertelde meneer Bredeveld, die zich had omgedraaid.

Merel drukte haar neus tegen het glas om het beter te kunnen zien. ‘Hoezo is het een bijzondere vis?’

Het bleef even stil. Meneer Bredeveld zuchtte diep en begon te vertellen: ‘Greet komt uit een gezin van tien kinderen. Ze heeft niet echt een fijne jeugd gehad. Altijd werd ze gepest. Door haar broertjes en zusjes en zelfs een beetje door haar ouders.’

‘Waarom dan?’ vroeg Merel fluisterend, terwijl ze nog steeds ingespannen het aquarium in tuurde.

‘Greet werd geboren met een heel grote lip. Groter dan de rest van de familie had. En dat kon de familie niet hebben. Je moet namelijk weten dat Greet een lipvis is en bij lipvissen is de grootte van de lip enorm belangrijk. Zeker bij mannelijke lipvissen. Normaal gesproken krijgen de mannetjes grotere lippen dan de vrouwtjes.’

‘Ze waren gewoon jaloers op Greet,’ fluisterde Merel.

‘Ja, ik vrees van wel,’ zuchtte meneer Bredeveld diep.

‘Wat een ellendelingen,’ riep Merel boos. ‘Maar wat deden ze dan met Greet?’

‘Haar ouders dwongen haar naar een dokter te gaan.’

‘Waarom?’

‘Om haar lip kleiner te laten maken, natuurlijk. Want een vrouwelijke lipvis met de grootste lip in de familie?’

‘Wat een stomme familie,’ riep Merel nog bozer. ‘Ze kon er zelf toch niets aan doen dat ze met de grootste lip van de familie werd geboren?’

‘Nee, nee, dat is waar.’

‘Heeft de dokter haar lip echt kleiner gemaakt?’ vroeg Merel bedroefd.

‘Ah, de dokter. Die begreep het probleem. Hij ging met een zijn spullen halen om Greet’s lip kleiner te maken. Greet bleef alleen achter in de kamer van de dokter. Waarschijnlijk heeft ze daar nagedacht en is ze weggegaan. Want toen de dokter met zijn spullen terugkwam, was ze verdwenen. Spoorloos verdwenen. Haar familie heeft haar nooit meer teruggezien.’

‘Wat een zielig verhaal,’ zei Merel na een tijdje, met haar neus nog altijd tegen de ruit gedrukt. Ze keek, tuurde en staarde. Maar ze zag nog altijd niets. ‘Arme Greet. Helemaal alleen, zonder familie.’

‘Maar wat sta ik hier te kletsen? Jij wilt een hamster. Een bruine met wit, als ik me goed herinner. Kom maar mee.’

Maar net toen Merel achter meneer Bredeveld aan wilde lopen, schoot er plotseling achter een grote, groene plant een piepklein visje tevoorschijn. Het was een vis zoals vele andere visjes, alleen deze had een enorm grote lip. Merel’s hart maakte een sprongetje.

‘Greet!’ riep ze enthousiast. ‘De vis uit het verhaal, toch?’ Blij sprong ze voor het aquarium op en neer. De hamster was ze helemaal vergeten.

Maar toen gebeurde er iets wat nog leuker was: achter die grote, groene plant kwamen ineens drie kleine babyvissen vandaan. Kleine vissen met enorme lippen, net als hun moeder.

De lippen waren zo groot dat de babyvisjes iedere keer voorover kukelden. Het zag er vreselijk onhandig uit, maar ze zwommen dapper verder. Achter moeder Greet aan. Merel moest lachen. Ze vond ze meteen lief.

‘Ik wil geen hamster. Ik wil deze,’ zei Merel wijzend op Greet en haar kinderen. ‘Alle vier.’

Meneer Breedevelt glimlachte. ‘Geen hamster?’

‘Nee, nee, ik wil deze. Dit zijn de mooiste vissen van de hele winkel.’

‘Ik begrijp het. Maar beloof je dat je ze goed zult verzorgen?’

‘Ik zweer het, echt waar.’ En Merel spuugde tussen twee vingers op de grond. Dat had ze een paar jongens uit groep acht op school wel eens zien doen toen ze iets moesten zweren.

‘Nou, vooruit dan maar.’ Voorzichtig schepte meneer Breedevelt de visjes één voor één uit het aquarium en stopte ze in een stevige plastic zak die gevuld was met warm water. Merel betaalde en liep trots met de familie Lipvis terug naar huis.